

POSTANOWIENIE

Dnia 20 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 czerwca 2013 r.,
sprawy **J. R.**
skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i in.,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 9 sierpnia 2012 r.,
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego
z dnia 9 listopada 2011 r.

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację, jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. G. – Kancelaria Adwokacka – kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % podatku VAT – tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i poniesionymi w jego toku wydatkami obciążyć Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 9 listopada 2011 r., oskarżony J. R. został uznany za winnego popełnienia – w warunkach ciągu opisanego w art. 91 § 1 k.k. – dwóch przestępstw kwalifikowanych z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1

k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k., wymierzono mu karę 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności oraz na podstawie art. 33 § 2 k.k. grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość dziennej stawki na 10 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego J. R., który podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 7 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k.) wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego J. R. od popełnienia zarzuconych mu czynów.

Powołany wyrok Sądu Rejonowego został także zaskarżony apelacją oskarżonego J. R., który podniósł, że ustalenia Sądu Rejonowego oparte zostały na niejednoznacznej i nieprzydatnej opinii z zakresu mechanoskopii, wskazał także, iż w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłych z zakresu psychiatrii jeden z biegłych nie został wymieniony imiennie. W ocenie skarżącego uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zostało sporządzone chaotycznie, a śledztwo przeprowadzono w sposób nieprawidłowy. Zastrzeżenia oskarżonego budził także wymiar orzeczonej wobec niego kary. Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2012 r., zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że:

- w kwalifikacji prawnej czynu opisanego w pkt I tiret 2 w miejsce § 2 art. 13 k.k. przywołał § 1,

- uchylił wymierzoną oskarżonemu J. R. karę grzywny.

W pozostałej części zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z dnia 9 sierpnia 2012 r. wniósł obrońca skazanego J. R. zarzucając nienależyte rozpoznanie zarzutów apelacyjnych w rezultacie naruszenia art. 2 § 2 k.p.k.:

- przez przyjęcie, że opinia sądowo – psychiatryczna dotycząca skazanego pochodzi od należycie ustanowionych biegłych sądowych (art. 201 § 1 k.p.k.) oraz, że fakt ten nie ma wpływu dla ustalenia odpowiedzialności skazanego;

- przez uznanie za ważną czynność ogłoszenia przez Sąd Rejonowy wyroku sporządzonego nie w przewidzianej ustawą formie pisemnej, a istniejącej w momencie ogłoszenia wyłącznie w formie elektronicznej (art. 412 k.p.k.).

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego z dnia 9 listopada 2011 roku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator Prokuratury Okręgowej w pisemnej odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej oddalenie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności przypomnieć należy, że zgodnie z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia i pomyślana jest jako procesowy środek prowadzący do eliminowania z obrotu prawnego takich orzeczeń sądowych, które ze względu na stopień (rangę) wadliwości nie powinny funkcjonować w demokratycznym państwie prawnym. Nie ulega ponadto wątpliwości, że wobec jednoznacznej redakcji powołanego wyżej art. 523 § 1 k.p.k., niedopuszczalne jest kwestionowanie w trybie kasacji zasadności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zatem, Sąd Najwyższy przy jej rozpoznaniu nie jest władny dokonywać ponownej oceny dowodów i w oparciu o tak przeprowadzoną własną ocenę sprawdzać poprawność dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych. Zadaniem sądu kasacyjnego jest bowiem jedynie rozważenie tego, czy orzekające sądy w obydwu instancjach dokonując ustaleń faktycznych, nie dopuściły się rażącego naruszenia reguł procedowania, co mogłoby mieć wpływ na ustalenia faktyczne, a w konsekwencji na treść wyroku, zatem „kontroli podlegają nie same ustalenia faktyczne, ale sposób ich dokonania” (zob. *wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 września 1996 r., sygn. akt II KKN 63/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 11*). Podnoszone w kasacji zarzuty muszą więc wskazywać na rażące naruszenie prawa, do którego doszło w postępowaniu odwoławczym, co w konsekwencji mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia sądu odwoławczego.

Niedopuszczalne jest więc bezpośrednio atakowanie w kasacji orzeczenia sądu I instancji, a także kwestionowanie ustaleń faktycznych. Zarzuty podniesione w kasacji pod adresem orzeczenia sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to nieodzowne dla należytego rozpoznania zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego. Rolą sądu kasacyjnego nie jest bowiem ponowne "dublujące" kontrolę apelacyjną rozpoznawanie zarzutów stawianych przez skarżącego orzeczeniu sądu I instancji (zob. *postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2008r., II KK 270/07, LEX nr 354285; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1996 r., III KKN 148/96, OSNKW 1997, z. 1-2, poz. 12*).

Po tych uwagach natury ogólnej konieczne staje się stwierdzenie, że kasacja obrońcy skazanego sporządzona została w sposób sprzeczny z regułami postępowania kasacyjnego. Fundamentem argumentacji autora kasacji było bowiem dążenie do wykazania, że w rozpoznawanej przez Sąd Rejonowy nie zostały spełnione warunki prawidłowego wyrokowania wymienione w art. 412 k.p.k., gdyż nie doszło do sporządzenia wyroku na piśmie, a tym samym i jego podpisania. Zarzut ten, nie dość, że odnosi się do wyroku Sądu I instancji, to przecież był już szczegółowo analizowany i rozważany przez Sąd Okręgowy, a lektura pisemnych motywów wyroku Sądu *ad quem* (strona 6 uzasadnienia) nie daje żadnych podstaw do przyjęcia, że orzeczenie Sądu Rejonowego w momencie ogłaszania nie istniało w formie pisemnej, a jedynie było wyświetlane na ekranie monitora.

Za chybiony należy uznać również kolejny zarzut kasacji, ponownie adresowany do Sądu *a quo*, który dodatkowo został błędnie wywiedziony jako obraza art. 2 § 2 k.p.k. Wbrew temu, co usiłuje dowieść skarżący, Sąd Okręgowy prawidłowo rozważył, rozpoznał i omówił również zarzut wskazujący na braki opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z akt sprawy jednoznacznie wynika bowiem, że zarówno w badaniu J. R., jak i w wydaniu opinii sądowo – psychiatrycznej o jego stanie zdrowia brało udział dwóch biegłych lekarzy psychiatrów, zgodnie z dyspozycją art. 202 § 1 k.p.k. To zaś, że formalne powołanie jednego z biegłych nastąpiło po badaniu skazanego i wydaniu przez biegłych opinii nie miało żadnego wpływu na treść zarówno wydanej opinii, jak i wyroku.

Wątpliwości Sądu Najwyższego budzi co najwyżej dokonana przez Sąd Okręgowy zmiana w zakresie art. 13 k.k. (w miejsce art. 13 § 2 k.k. przyjętego w podstawie skazania przez Sąd I instancji przyjęto przepis art. 13 § 1 k.k.), ale ponieważ tego rodzaju zarzut nie został w kasacji podniesiony, a ewentualne uchybienie nie należy do przesłanek, które należałoby uwzględnić z urzędu, dalsze rozważania w tym zakresie należy uznać za zbędne.

Podsumowując powyższe rozważania należy stwierdzić, że żaden z podniesionych w kasacji obrońcy J. R. zarzutów nie tylko nie zasługuje na uwzględnienie, ale są one bezzasadne w stopniu oczywistym, co obligowało Sąd Najwyższy do wydania orzeczenia w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

O wynagrodzeniu obrońcy z urzędu Sąd Najwyższy orzekł zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy sprawnej udzielonej z urzędu (*tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461*).

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając J. R. od obowiązku ich ponoszenia.